

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobců: a) V. A., narozen x,
 státní příslušnost x,
 b) H. A., narozena x,
 c) nezletilý A. A., narozen x,
 d) nezletilá K. A., narozena x,
 e) nezletilý H. A., narozen x,
 žalobci b) až e) státní příslušnost x,
 žalobci c) až e) zastoupeni žalobkyní b) jako jejich zákonnou zástupkyní,
 všichni žalobci bytem x

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
 se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 1. 2020, čj. OAM-884/ZA-ZA12-D02-2019 a čj. OAM-885/ZA-ZA12-D02-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah napadených rozhodnutí

1. Žalobce a) se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2020, čj. OAM-885/ZA-ZA12-D02-2019, jímž žalovaný posoudil jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Stanovil, že příslušným státem k posouzení podané žádosti je Spolková republika Německo podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).
2. Žalobci b) až e) se žalobou domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2020, čj. OAM-884/ZA-ZA12-D02-2019, jímž žalovaný posoudil jejich žádost o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Stanovil, že příslušným státem k posouzení podané žádosti je Spolková republika Německo podle čl. 3 nařízení Dublin III.
3. V případě všech žalobců dovedl žalovaný příslušnost Spolkové republiky Německo k posouzení jejich žádostí o udělení mezinárodní ochrany z čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť jde o první členský stát, v němž žalobci podali žádost o mezinárodní ochranu, a to dne 14. 12. 2016 (a opakovaně dne 23. 1. 2019). Kritéria, která předchází v aplikační hierarchii tomuto ustanovení, nejsou splněna. Žalovaný neaplikoval čl. 17 nařízení Dublin III, neboť jeho prostřednictvím mají být zohledněny především humanitární důvody spočívající ve sloučení rodiny či kulturní důvody. Žalobci ovšem nemají na území České republiky žádné přímé příbuzné ani blízké sociální vazby. Nařízení Dublin III je nástrojem, jenž má zabránit násobení žádostí o mezinárodní ochranu podaných týmiž žadateli v různých členských státech. Žalovaný se rovněž zabýval tím, zda německý azylový systém nevykazuje systémové nedostatky, pro něž by bylo namíste aplikovat čl. 3 odst. 2 pododstavec druhý nařízení Dublin III. Konstatoval, že Spolková republika Německo je povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany, což plyne z nařízení Dublin III. Na úrovni Evropské unie ani na úrovni Rady Evropy nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy těchto mezinárodních organizací, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, tím méně takové, které by dosahovaly rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina EU“). Ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, které by nabádalo k pozastavení transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Spolkové republiky Německo. Spolková republika Německo je členem Evropské unie, státní moc dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Spolková republika Německo ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Spolková republika Německo je považována za bezpečnou zemi původu. Rovněž skutečnost, že v této zemi požádají o mezinárodní ochranu ročně desetitisíce osob, svědčí o neexistenci obav uprchlíků z tamějšího azylového systému. Dle přesvědčení žalovaného nehrozí žalobcům ve Spolkové republice Německo nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Výhradu žalobců k nevydání pracovního povolení nelze považovat za systémový nedostatek, neboť podstatou azylového systému je posouzení obav žadatelů z návratu do země původu, nikoliv umožnění výkonu práce. Finanční příspěvky rodina pravidelně dostávala, kvalita ubytování odpovídala tehdejšími okolnostem, kdy Spolková republika Německo čelila velkému přílivu uprchlíků.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobci v žalobě namítli, že se žalovaný dostatečně nezabýval otázkou, zda by v případě návratu do Spolkové republiky Německo nebyli vystaveni nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), resp. čl. 4 Listiny EU, a to s ohledem na zájem nezletilých dětí. Žalobci zdůraznili, že domněnku, podle níž všechny státy participující na Dublinském systému dodržují základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu chráněná Úmluvou, lze vyvrátit. Existují-li závažné důvody domnívat se, že dotčené osobě hrozí reálné nebezpečí, že bude vystavena zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy, je povinností předávajícího státu provést důkladné a individuální posouzení situace dotčené osoby. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí dostatečně nezabýval otázkou, zda v případě Spolkové republiky Německo nedochází k systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Argumenty stran této otázky, které žalovaný použil, se pohybují ve zcela obecné rovině, a nemůžou tak obstát, žalovaný shodně argumentuje ve vztahu ke všem členským státům Evropské unie. Ratifikování mezinárodních smluv o lidských právech nevypovídá nic o tom, zda jsou lidská práva v praxi dodržována. Žalovaný si nicméně neopatřil žádnou zprávu vypovídající o tom, zda jsou lidská práva skutečně respektována, a zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Stejně tak případná prohlášení orgánů Evropské unie, Rady Evropy nebo Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ohledně přípustnosti transferů do určitého státu jsou pouze indikátorem, jejich absence však sama o sobě neznamená, že k porušování lidských práv nedochází. Počet žadatelů o mezinárodní ochranu nic nevypovídá o kvalitě azylového systému. Žalobci se domnívají, že žalovaný měl jím uvedené obecné faktory konfrontovat například se zprávami mezinárodních lidskoprávních organizací či jinými relevantními zdroji. Žalovaný se zcela nedostatečně zabýval otázkou skutečných podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu panujících ve Spolkové republice Německo, především nezohlednil dopady předání na nezletilé děti. Žalovaný rovněž nezohlednil možnost aplikace čl. 17 nařízení Dublin III.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval argumenty obsažené v napadeném rozhodnutí. Poukázal na rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, čj. 6 Azs 324/2016 – 38, z něhož vyplývá, že tzv. dublinský systém stojí na předpokladu, že se žadatelem o mezinárodní ochranu se bude zacházet stejně, ať již podá žádost v kterémkoliv členském státu. Z rozsudku NSS ze

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

dne 9. 5. 2018, čj. 9 Azs 17/2018 – 28, vyplývá, že v případě předání žadatelů o mezinárodní ochranu do členského státu, jehož azylový systém nevykazuje zjevné systémové nedostatky, postačí pouze obecná úvaha žalovaného týkající se případné aplikace čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Dublin III. Takovým členským státem je i Spolková republika Německo. K argumentaci Úmluvou o právech dítěte žalovaný uvedl, že v daném případě nemá dojít k oddělení dětí od rodičů, napadené rozhodnutí proto nijak neporušuje zájem dítěte, jak je definován zmíněnou úmluvou. Závěrem žalovaný doplnil, že se aktivně zajímá o aktuální situaci ve Spolkové republice Německo a má k dispozici i aktualizované informace. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas a osobami k tomu oprávněnými. Soud vychází z toho, že žalobce a) napadá pouze rozhodnutí vydané v jeho věci a žalobci b) až e) pouze rozhodnutí vydané v jejich věci. Žaloba je věcně projednatelná.
7. Soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů. Vady řízení, k nimž by bylo povinen přihlídnout i bez námítky, nezjistil.
8. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť ani jeden z účastníků na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělil, že s takovým postupem soudu nesouhlasí.

Obsah správních spisů

9. Ze správních spisů vyplývá, že žalobci podali dne 6. 10. 2019 v České republice v P. s. x žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z předložených cestovních dokladů vyplývá, že žalobci dne 2. 12. 2016 vstoupili do schengenského prostoru v italské B. na základě schengenského víza vydaného polským konzulátem v B..
10. Žalobce a) v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v roce 2016 odjeli autem do M., odkud odletěli do Itálie na návštěvu příbuzných, a to na základě polského víza. V letech 2016 až 2019 bydleli ve Spolkové republice Německo, kde požádali o mezinárodní ochranu. Když se rozhodovali, v jaké zemi požádají o mezinárodní ochranu, navrhla manželka, aby jeli do Spolkové republiky Německo, neboť se děti učí německy ve škole. Do České republiky vstoupili dne 6. 10. 2019 autobusem ze Spolkové republiky Německo. V rámci následně provedeného pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce a) uvedl, že německé úřady zastavily jeho řízení o mezinárodní ochraně v lednu 2019. Nikdo ho však o tom neinformoval, dokumenty poslali advokátovi, který ho však v té době již nezastupoval. Takto žalobce promeškal lhůtu k podání odvolání. Advokát mu řekl, že nemá cenu se bránit. Advokáta si žalobce hradil sám, ve Spolkové republice Německo neposkytují žadatelům takové služby jako v České republice. Žalobce dostal jen sociální dávky, z kterých je třeba vše hradit. Když chce žadatel něco vysvětlit, tak mu řeknou, ať si najde advokáta. Během azylového řízení dostali jeden pokoj pro všechny, 6 měsíců žili v obchodě, bylo tam hrozně, byly tam štěnice. Požádali o jejich zničení, deratizátor přišel a za dva dny byly znova. V tom okamžiku chtěl žalobce odjet, ale manželka ho přemluvila, aby zůstali, že dostanou doklady. Doklady nedostali, všichni byli pokousáni. Tábor nakonec zavřeli. Pracovní povolení nedostali, finanční příspěvek dostávali a měli i zdravotní pojištění.

11. Žalobkyně b) v rámci poskytnutí údajů k žádosti uvedla, že dne 30. 11. 2016 odjeli autem do M., odletěli do Itálie (do B.) a potom jeli autobusem do F.. Ve Spolkové republice Německo podala dvakrát žádost o mezinárodní ochranu, pobývali tam od prosince 2016 do října 2019. Dne 6. 10. 2019 odjeli ze Spolkové republiky Německo autobusem do České republiky. Německé orgány uznaly, že má žalobkyně jí uváděné problémy v zemi původu, ale neshledaly jejich souvislosti s uplatňováním politických práv. Vězeňství v zemi původu odpovídá evropským standardům, tak si má žalobkyně odpykat trest v zemi původu. Při pohovoru k žádosti žalobkyně b) uvedla, že Spolkovou republiku Německo si vybrali z toho důvodu, že jejich děti se ve škole v zemi původu učily německy. Dne 17. 7. 2018 přišlo žalobkyni první negativní rozhodnutí, podala proti němu odvolání. Celkem vyměnili 4 právní zástupce, náklady na zastoupení si hradili sami, žádné bezplatné právní služby tam neexistují. Bydleli postupně ve 3 táborech, pak dostali ubytovnu. Do září dostávali sociální příspěvek, měli zdravotní pojištění. Žalobkyně několikrát žádala o pracovní povolení, ale nedostalo ho.
12. Dne 21. 10. 2019 požádalo české dublinské středisko německé dublinské středisko o převzetí žalobců na základě čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III. Německé dublinské středisko odpovědělo na tuto žádost přípisem ze dne 29. 10. 2019 tak, že s převzetím žalobců dle uvedeného ustanovení nařízení Dublin III souhlasí.
13. Žalovaný jako další podklad pro vydání rozhodnutí shromáždil zprávu odboru azylové a migrační politiky, oddělení zahraničních a evropských záležitostí žalovaného ze dne 15. 1. 2018, která stručně popisuje legislativní úpravu průběhu azylového řízení, základní prvky přijímacího systému a strukturu ubytovacích zařízení. Zpráva se kuse zabývá též postavením tzv. dublinských navrátilců, což je případ žalobců.
14. Žalobci byli dne 2. 12. 2019 seznámeni s podklady pro vydání rozhodnutí, nijak se k nim nevyjádřili, nenavrhli jejich doplnění. Žalobce a) při této příležitosti k věci uvedl, že orgány Spolkové republiky Německo špatně rozhodly o jejich žádosti, žalobci nemohli včas předložit všechny materiály, které patřily k první žádosti a nebyly ani později zohledněny v rámci druhé žádosti. Měli problémy s advokáty a doručováním. Žalobkyně b) uvedla, že dvakrát žádala o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo, orgánům dodala nové informace o perzekuci v zemi původu, avšak tyto nové informace nebyly zohledněny. Německé orgány uvedly, že běloruské vězeňství odpovídá mezinárodním standardům.
15. Dne 3. 1. 2020 vydal žalovaný obě napadená rozhodnutí, která oznámil žalobcům dne 25. 2. 2020.

Posouzení žaloby

16. Žalobci v žalobě nezpochybňují, že v jejich případě je dána příslušnost Spolkové republiky Německo k posouzení žádostí o mezinárodní ochranu, které podali v České republice, a to v souladu s čl. 3 odst. 2 pododstavcem prvním nařízení Dublin III. Jejich argumentace se zaměřuje dvěma směry. Domnívají se, že žalovaný jednak nedostatečně uvážil, zda nelze aplikovat čl. 17 nařízení Dublin III, jednak nedostatečně zjistil skutkový stav ohledně existence systémových nedostatků německého azylového systému ve smyslu čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Dublin III. Obě tyto argumentační linie směřují k tomu,

aby si Česká republika ponechala odpovědnost za posouzení jejich žádostí o mezinárodní ochranu.

17. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III se odchýlně od čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Nejvyšší správní soud k tomuto ustanovení v rozsudku ze dne 18. 5. 2016, čj. 6 Azs 67/2016 – 34, uvedl, že jej lze aplikovat pouze v případech, kdy byl stát příslušný k posouzení žádosti určen v souladu s čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III podle některého z kritérií uvedených v kapitole III nařízení. Naopak nedopadá na případy, kdy je příslušný stát určen na základě kritéria uvedeného v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Jestliže tedy žalovaný nemůže aplikovat čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III a jestliže se žalobci jeho aplikace ve správním řízení výslovně nedovolávali, nebylo povinností žalovaného výslovně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádět, že je toto ustanovení v projednávaném případě neaplikovatelné.
18. V nyní projednávané věci jde právě o případ, kdy příslušnost Spolkové republiky Německo k projednání žádosti žalobců o mezinárodní ochranu vyplývá z čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, a tedy aplikace čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III je vyloučena. Žalovaný se přesto v napadeném rozhodnutí zabýval tím, zda případ žalobců vykazuje takové rysy, kdy by byla aplikace tohoto ustanovení namístě, a dospěl k závěru, že tomu tak není (absence přímých příbuzných na území České republiky, absence kulturních důvodů). Žalovaný se tedy zabýval věcnými důvody pro uplatnění čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, třebaže aplikace tohoto ustanovení je zcela vyloučena. Tato dílčí nesprávnost odůvodnění napadených rozhodnutí, která směřuje ve prospěch žalobců, nepůsobí s ohledem na výše uvedené jejich nezákonnost, a proto postačí odůvodnění žalovaného korigovat v tomto rozsudku.
19. Ustanovení čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III na posuzovaný případ vůbec nedopadá, neboť upravuje možnost, aby stát příslušný k posouzení žádosti požádal jiný členský stát, aby z humanitárních či kulturních důvodů převzal posouzení případu (viz rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2016, čj. 2 Azs 113/2016 – 26). Německé orgány takovou žádost žalovanému nezaslaly.
20. Žalobní bod vztahující se k aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III je nedůvodný.
21. Dále žalobci vytýkají žalovanému, že řádně nezjistil skutkový stav týkající se reálného fungování německého azylového systému z toho pohledu, zda by jim v případě návratu do tohoto členského státu nehrozilo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy, resp. čl. 4 Listiny EU. Žalobní bod se omezuje výlučně na hodnocení postupu žalovaného, neboť žalobci netvrdí, že by německý azylový systém vykazoval systémové nedostatky, v jejichž důsledku by jim hrozilo nelidské či ponižující zacházení, nedovolávají se žádné zprávy popisující stav německého azylového systému. Žalobci tedy netvrdí, že by napadená rozhodnutí byla nezákonná, neboť by byla vydána v rozporu s čl. 3 odst. 2 pododstavcem druhým nařízení Dublin III, pouze tvrdí, že řízení předcházející vydání napadených rozhodnutí bylo zatíženo vadami souvisejícími se zjišťováním skutkového stavu a odůvodnění neexistence systémových nedostatků.
22. Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého a třetího nařízení Dublin III, není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou

riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny EU, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

23. Žalobci žalovanému *de facto* vytýkají, že napadená rozhodnutí založil na důvěře v bezvadné fungování německého azylového systému. Tato výhrada ovšem není oprávněná. Velký senát Soudního dvora Evropské unie v rozsudku ze dne 19. 3. 2019 ve věci C-163/17 Jawo uvedl, že zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy má v unijním právu zásadní význam, neboť umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Zásada vzájemné důvěry zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva konkrétně každému z těchto států ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává. Je proto třeba předpokládat, že zacházení s žadateli o mezinárodní ochranu v každém členském státě splňuje požadavky Listiny EU, Úmluvy o právním postavení uprchlíků, jakož i Úmluvy. Nelze nicméně vyloučit, že tento systém v praxi naráží v určitém členském státě na závažné funkční problémy, takže existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto členského státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Aby se na nedostatky azylového systému v určitém členském státě vztahoval čl. 3 odst. 2 pododstavec druhý nařízení Dublin III, tedy působnost čl. 3 Úmluvy, resp. čl. 4 Listiny EU, musí dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech okolnostech případu. Této obzvláště vysoké míry závažnosti by bylo dosaženo, pokud by se osoba, která je zcela závislá na veřejné podpoře, v důsledku nezájmu orgánů členského státu nezávisle na své vůli a osobní volbě ocitla v situaci silné materiální deprivace, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba se najíst, umýt a ubytovat a kterou by bylo poškozováno její tělesné či duševní zdraví, nebo v důsledku které by se ocitla v zanedbaném stavu, jenž je v rozporu s lidskou důstojností. Uvedená míra závažnosti tudíž není dána v situacích, které třebaže se vyznačují značně nejistou situací dotčené osoby či podstatným zhoršením jejích životních podmínek, neznamenají vážnou materiální deprivaci, kdy se tato osoba ocitá v natolik závažné situaci, že takovou situaci lze stavět na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení. Nejvyšší správní soud pak v návaznosti na tyto judikatorní závěry týkající se nedostatků přijímacích podmínek dovodil, že i nedostatky azylového řízení musí dosahovat obdobně závažné intenzity jako nedostatky přijímacích podmínek (rozsudek ze dne 14. 11. 2019, čj. 1 Azs 226/2019 – 26, bod 27).
24. Obecné úvahy žalovaného o tom, že Spolková republika Německo je členským státem Evropské unie, ratifikovala lidskoprávní smluvní instrumenty, dodržuje vlastní zákony, umožňuje činnost nevládních organizací monitorujících též azylový systém, jsou východiskem pro závěr o aplikaci zásady vzájemné důvěry mezi členskými státy. Tato zásada je přitom stěžejní pro mechanismy dle nařízení Dublin III. Významné je též zjištění, že na úrovni orgánů Evropské unie, Rady Evropy ani Organizace spojených národů nebylo vydáno žádné stanovisko, které by varovalo před navracením žadatelů o mezinárodní ochranu do Spolkové republiky Německo. Toto zjištění vylučuje existenci závažných systémových nedostatků německého azylového systému, které by masivně postihovaly

velké skupiny žadatelů o mezinárodní ochranu (není tím vyloučena existence systémových nedostatků postihujících určité specifické skupiny žadatelů). V tomto kontextu je pochopitelné, že odůvodnění rozhodnutí o přemístění žadatelů do různých členských států Evropské unie vydávaná žalovaným obsahují totožné výchozí úvahy, neboť odůvodňují aplikaci zásady vzájemné důvěry mezi členskými státy. Totožnost úvah žalovaného ve vztahu k různým členským státům tak není nic podezřelého, naopak jde o pochopitelnou správní praxi odpovídající základnímu východisku rozhodování o přemístění žadatele dle nařízení Dublin III.

25. Žalovaný dále vycházel ze zprávy popisující německý azylový systém, která je sice zpracována pracovištěm žalovaného zaměřeným na vytváření zpráv o zemi původu, ovšem obsahově čerpá ze zpráv zpracovaných nevládními organizacemi (např. zprávy dostupné v databázi AIDA). Žalobci v průběhu správního řízení žalovanému sdělili, že ve Spolkové republice Německo pobývali celkem téměř 3 roky jako žadatelé o mezinárodní ochranu. Podali tam nejen první žádost o mezinárodní ochranu, ale též žádost opakovanou. Byli tam ubytováni, vystřídali tři tábory a jednu ubytovnu. Třebaže v jednom táboře byly nepříznivé hygienické podmínky (výskyt švábů), neocitli se bez střechy nad hlavou, či v naprosto nevyhovujících hygienických podmínkách. Tento tábor byl ostatně následně zavřen, žalobci byli přemístěni do jiného ubytování. Po celou dobu měli žalobci zdravotní pojištění a pobírali finanční dávky, měli přístup k právnímu poradenství, za celou dobu vystřídali několik zástupců, které si sami zvolili. Třebaže náklady na právní pomoc museli hradit z finančních příspěvků, které dostávali, neuvedli, že by ve Spolkové republice Německo žili v tíživých podmínkách. V zásadě zmínili pouze tři nedostatky, a to nevydání pracovního povolení, nesprávné posouzení žádostí o mezinárodní ochranu ze strany německých úřadů, komunikační problémy s jejich zástupci ústící v častou změnu zastoupení a nevyrozumění o vydání zamítavého rozhodnutí o podaných žádostech. Žádný problém týkající se specificky nezletilých dětí žalobci neuvedli.
26. Osobní zkušenosti žadatelů o mezinárodní ochranu s azylovým systémem členského státu Evropské unie, do něhož mají být předány, jsou významným indikátorem existence systémových nedostatků. Žalobci tvrdí, že jim nebylo vydáno pracovní povolení, což by mohlo znamenat porušení čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalobcům nicméně bylo po celé řízení o mezinárodní ochraně zajištěno ubytování a byly jim poskytovány sociální dávky a finanční příspěvek. Nevydání pracovního povolení tak žalobce neuvrhlo do stavu těžké materiální deprivace, jejich základní životní potřeby (bydlení, strava a udržování hygieny) jim byly garantovány, ať již materiálním plněním, nebo peněžitou formou. Žalobci neuvedli nic, z čehož by bylo možné usuzovat na to, že byli ve Spolkové republice Německo vystaveni silné materiální deprivaci. Pokud jde o azylové řízení, měli přístup k právní pomoci, za celou dobu vyměnili několik advokátů. Problémy s výběrem konkrétního zástupce nesvědčí o systémových nedostacích azylového řízení. Nevyhovění jejich žádostem o udělení mezinárodní ochrany rovněž nelze považovat za projev systémových nedostatků azylového řízení. Smyslem čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Dublin III není posuzovat zákonnost rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany vydaných po proběhnuvším řízení orgány jiných členských států. Nezohlednění nově předložených dokladů o pronásledování v řízení o následné žádosti může být opodstatněné (viz čl. 40 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany). I kdyby bylo možné žalobci uváděné skutečnosti považovat za pochybení německých orgánů

v řízení o mezinárodní ochraně, nic nenasvědčuje tomu, že by se jednalo o projev systémových nedostatků azylového řízení, a nikoliv pouze o pochybení týkající se individuálního případu.

27. V kontextu průběhu správního řízení, zejména absence jakéhokoliv konkrétního tvrzení žalobců, které by bylo s to vyvolat pochybnosti, zda německý azylový systém nevykazuje systémové nedostatky, je pro řádné zjištění skutkového stavu postačující, že žalovaný vycházel z relativně stručné zprávy popisující německý azylový systém. Ani v žalobě žalobci neuvedli, jaké informace obsažené v této zprávě jsou nepravdivé, neúplné či neaktuální a jaké informace v ní zcela chybí. Tato zpráva a tvrzení žalobců nevyvolávají potřebu podrobnějšího zjišťování praxe německého azylového systému. Žalovaný tedy řádně zjistil skutkový stav věci v rozsahu potřebném pro posouzení existence systémových nedostatků německého azylového systému. Rovněž odůvodnění jeho rozhodnutí lze považovat za dostatečné, tedy zejména plně přezkoumatelné (viz rozsudek NSS ze dne 12. 7. 2018, čj. 5 Azs 128/2018 – 45). Soud k tomu doplňuje, že ani v žalobě žalobci konkrétně neuvedli, z jakého důvodu mají za to, že jim v případě návratu do Spolkové republiky Německo hrozí nelidské či ponižující zacházení. Třebaže mají za to, že žalovaný neshromáždil dostatek zpráv popisujících reálné fungování německého azylového systému, sami neodkázali na žádnou zprávu, natož takovou, která by dokládala existenci systémových nedostatků německého azylového systému.
28. Žalobci v žalobě poukazují na to, že nebyly dostatečně zohledněny potřeby nezletilých dětí. K tomu soud uvádí, že žalobci v průběhu řízení neuvedli jedinou skutečnost, která by dokládala, že potřeby nezletilých dětí v minulosti nebyly ve Spolkové republice Německo dostatečně uspokojovány, resp. že se tak stane v budoucnu po návratu do této země. Aplikace nařízení Dublin III, jestliže se současně vztahuje na děti i jejich rodiče a nevede k jejich rozdělení, nemůže mít za následek porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Je v nejlepším zájmu dítěte, aby následovalo své rodiče do určeného společného místa bydliště. Je ostatně otázkou, zda jsou to právě žalobci a) a b), kdo jednájí v nejlepším zájmu žalobců c) až e), jestliže je po několika letech pobytu ve Spolkové republice Německo bezdůvodně nelegálně převezou do České republiky a vystaví je působení zcela neznámého prostředí. Z tohoto pohledu lze navrácení dětí do jim známého prostředí považovat za řešení, které je v jejich nejlepším zájmu, i kdyby s tím bylo spojeno následné uložení povinnosti opustit území Evropské unie a navrátit se do země původu.
29. Žalobní bod poukazující na různé vady řízení je nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

30. Jelikož soud neshledal žádný žalobní bod důvodným a ani z obsahu spisů nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou na základě § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nebyli úspěšní, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost. Soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

Poučení :

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. května 2020

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce